

[Erhard Jakobsen]

meget, som vedkommende havde regnet med – og i hvert fald var det ufortjent, og det vil selvfølgelig blive ændret i en meget nær fremtid osv. Sådan kan man trøste hinanden. Jeg skal nøjes med at fastslå om det valg, der er afholdt, at CD kan i hvert fald leve med det valgresultat, som vi fik.

Jeg deltager i beklagelsen over, at vi fik det valg, og at vi spildte måneder. Uanset hvor dygtig regeringen er – eller hvor træt den måtte være – så har regeringen reelt færre muligheder, end den havde før, da vi sad i et meget fornuftigt og rimeligt samarbejde. Det er sandheden om, hvad resultatet blev af det valg, ret beset.

Jeg må dog fremhæve ét gladeligt moment ved valget. Det er, at nu kan alle journalister godt pakke sammen med deres vrøvl om politikerlede og parlamentslede. Hvis ikke de selv har opdaget det, skal jeg bede dem om at ty til de lokale aviser og se, både ved kommunevalget og ved folketingsvalget, i hvilket omfang der er stemt på personer. Hvilken journalist landet over har ret til herefter at fortælle, at de personer, som har fået de mange personlige stemmer rundt omkring af vælgere ved frie, hemmelige valg, ikke har de pågældende vælgeres tillid, men at denne tillid fuldt og helt ligger hos de journalister, der i nogle tilfælde betragter sig som en slags folkedomstol med ret til at hænge enhver politiker ud for hvad som helst? Jeg tror, vi roligt kan sige, at uanset hvordan valget faldt ud i forskellige henseender, så var det et stort, drønende tillidsvotum – og det gælder begge valg – til politikere her i landet. Og det var et drønende mistillidsvotum til de græsrodsbevægelser, som jo har mediernes bevågenhed, ikke mindst Danmarks Radios bevågenhed. Til trods derfor fik de en ordentlig én over snudeskaftet, og det var de traditionelle politikere, der blev valgt med stort stemmetal rundt omkring i landet. Det er jeg i hvert fald godt tilfreds med, selv om jeg ikke altid regnes for at være en af de traditionelle politikere.

Det er rigtigt, som hr. Christophersen og hr. Palle Simonsen har fastslået, at den regering, der i dag sidder på bænken, har ret til at være her, men i og for sig heller ikke mere. Det er ikke folketinget, der med et stort tillidsvotum har opfordret denne regering til at tage fat og til at gøre sådan og sådan. Det eneste, vi stiltfærdigt vil opfordre regeringen

til, er ikke at glemme, at man er endnu svagere stillet, end man var før. Dermed mener jeg, at statsministeren formentlig ikke vil gentage, hvad han sagde, ganske kort før valget blev udskrevet: at et så stort parti som socialdemokratiet må have krav på, at de mindre partier bøjer sig og går med til noget. Det var faktisk årsagen til, at valget blev udskrevet. Vi andre var nødt til at sige: ja men sådan ligger det altså ikke. Et stort parti kan ikke forlange, at et lille parti skal gøre noget, som det ikke vil. Man kan sige til et lille parti: I kan ikke komme igennem med jeres vilje, det er all right, men man kan ikke sige: I skal gå med til noget, som I ikke vil. Det sagde man, og derfor fik man valget.

Hvis man vil fortsætte, ja, så er banen selvfølgelig kort. Det tror jeg heller ikke man vil. Jeg tror, man i det parti, som jeg jo kender særdeles godt, har omtanke nok til at sige: dette land skal jo regeres, nu er det altså blevet os, der skal gøre det. Så har den regering krav på, at vi andre ikke unødigt lægger hindringer i vejen, men man har ikke krav på, at vi svigter vort løfte over for vælgere om at forhindre med alle de midler, vi har til rådighed, at man gennemfører nogle af de foranstaltninger, som valget var udskrevet på, og som blev underkendt ved valget.

Der er en spændende ting, synes jeg, som vi er nødt til at have afklaret. Det fremgår ikke klart af statsministerens oplæg, men det er, som om det kan spores forskellige steder: har regeringen skiftet politik på det væsentlige punkt, at man nu prioriterer valutasituationen lavere, end man har gjort før? Den omtales så at sige ikke. Jeg mener, at man i høj grad har grund til at råbe hurra for en lang række forbedringer på det punkt. Men det var ikke det, jeg tænkte på der skulle omtales. Det, jeg tænkte på, var: er regeringen ikke enig med formentlig et flertal i dette ting i, at valutasituationen stadig væk er det helt afgørende, at valutasituationens forbedring stadig væk er det helt afgørende? Selv beskæftigelsen må komme i anden række, for man kan nemlig ikke varigt gøre noget for beskæftigelsen, hvis valutasituationen forringes måned for måned, hvad den heldigvis ikke gør nu. Prisen kender vi alle – det har CD ikke just haft tak for at sige siden 1974 – prisen er en reallønsforringelse. Prisen er, at vi her i landet, hvor man hele tiden har sagt, at vi lever over evne, nu lever lidt under ev-